

Arrest

nr. 74 154 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. CHRISTOFFELS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 19 februari 1976 in Znamenskoye (Tsjetsjenië), waar u ook woonde.

In 2000, 2002 en 2004 werd u vastgehouden bij de FSB in Nadteretsjnyj (Tsjetsjenië). Ze wilden weten waar uw halfbroer I. (...) was en met wie hij vocht. In 2005 kwamen er onbekenden naar u thuis. Ze wilden weten waar I. (...) was. I. (...) en een groep rebellen zou politieagenten hebben aangevallen, waarbij er een politieagent om het leven kwam. De familie van het slachtoffer zweerde hierop bloedwraak tegen uw familie. Hierna dook u onder bij verschillende familieleden.

Eind november 2005 verliet u Tsjetsjenië. U reisde naar Polen. In de winter van 2005 diende u een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. Hierna verkreeg u twee maal de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Polen. In 2006 diende u ook een asielaanvraag in Oostenrijk in. In de herfst van 2009 reisde u naar Zweden om asiel aan te vragen. In februari of maart 2010 keerde u terug naar Polen.

Op 13 of 14 april 2010 verliet u Polen. Per bus reisde u via Duitsland en Nederland naar België. Op 14 april 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw Poolse "pobyt" en uw Pools "reisdocument voor vreemdelingen".

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen vreest met een familie die bloedwraak tegenover uw familie zweerde.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u weinig vertellen over de vermeende rebellenactiviteiten van uw halfbroer I. (...). U verklaarde dat uw halfbroer I. (...) betrokken was bij een groep die op weg was naar een razzia (CGVS, p. 11). U wist echter niet bij welke afdeling of groep en onder welke chef I. (...) actief was als rebel (CGVS, p. 4, 11 en 13). U wist evenmin waar I. (...) actief was als rebel. U wist enkel dat de politieagenten in het district Vedenno zouden doodgeschoten zijn (CGVS, p. 4). Daarnaast kende u de naam niet van de politieagent die zou gedood zijn, waarop zijn familie de bloedwraak tegen uw familie aankondigde (CGVS, p. 11). Voorts wist u niet welke familie precies de bloedwraak tegen uw familie afkondigde. U wist enkel dat ze uit Sjali afkomstig waren. U kende de naam van deze familie niet en verklaarde dat u ook niet informeerde naar hun naam. Nochtans bleek dat twee leden van deze familie naar u thuis kwamen en uw vader de bloedwraak aankondigden (CGVS, p. 11). Aangezien deze bloedwraak de cruciale reden was voor uw vertrek uit Rusland en uw vader enkele familieleden persoonlijk ontmoette, kon verwacht worden dat u meer informatie over deze bloedwraak en de familie die de bloedwraak instelde, zou kunnen verschaffen. Aangezien bovenstaande elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aangetast.

Ten tweede is het opvallend dat u na uw arrestaties door de FSB en net voor uw vlucht uit de Russische Federatie in november 2005 niettemin een internationaal paspoort van de autoriteiten zou verkregen hebben. U verklaarde immers dat u dit internationaal paspoort in 2005 verkreeg. U stelde dat er geen problemen waren bij de aanvraag van dit internationaal paspoort (CGVS, p. 5). Het feit dat u zo kort voor uw vertrek uit de Russische Federatie en na uw drie arrestaties door de FSB nog een internationaal paspoort van de autoriteiten verkreeg, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

U verklaarde dat u drie keer werd gearresteerd door de FSB (CGVS, p. 9 en DVZ vraag 3.1 en 3.5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt nu dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Verder verklaarde u dat een schoonbroer van een kennis uw internationaal paspoort ging afhalen en u thuis bezorgde (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt echter dat een internationaal paspoort in de Russische Federatie persoonlijk moet worden afgehaald. Deze omstandigheid doet verdere twijfel rijzen over de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat u al in verschillende landen een asielaanvraag heeft ingediend. In 2005 diende u een asielaanvraag in in Polen. In 2006 diende u een asielaanvraag in Oostenrijk in. In de herfst van 2009 reisde u naar Zweden om asiel aan te vragen (CGVS, p. 6-8). De vaststelling dat u voor uw asielaanvraag in België in 2010 al in drie andere lidstaten van de Europese Unie asiel aanvroeg, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de ernst en de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u in uw land van herkomst zou kennen en tot de urgentie van uw beschermingsnood.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben in de Russische Federatie. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht uit de Russische Federatie vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u bijvoorbeeld geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw drie arrestaties door de FSB en de afkondiging van de bloedwraak tegenover uw familie.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw Poolse "pobyt" (verblijfsvergunningskaart) en uw Pools "reisdocument voor vreemdelingen") zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw status in Polen, die echter niet betwist worden, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u over uw internationaal paspoort en medische attesten zou beschikken (CGVS, p. 5 en 12). U ging ermee akkoord om deze documenten binnen de vijf werkdagen aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 13). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Aangaande de medische en psychologische problemen waar u melding van maakte, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 3 en 12). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 EVRM. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij gaat in op de diverse motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Betreffende de door verzoekende partij voorgehouden vasthoudingen door de FSB in 2000, 2002 en 2004 stelt de Raad vast dat deze gebeurtenissen niet in een rechtstreeks oorzakelijk verband staan tot haar vlucht uit Tsjentsjenië daar verzoekende partij pas eind november 2005 haar land van herkomst verliet. Bovendien stelt verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift dat voormelde arrestaties verhoren betroffen aangaande haar schoonbroer I. van wiens activiteiten zij totaal niet op de hoogte was en derhalve niets kon vertellen, waardoor zij door de FSB dan ook niet werd opgenomen in een opsporingslijst. Verzoekende partij verkreeg bijgevolg probleemloos een internationaal paspoort vanwege haar autoriteiten. Voormelde verklaringen en vaststellingen wijzen niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade vanwege de Russische autoriteiten.

2.2.5. Betreffende de beweerde bloedwraak waardoor verzoekende partij zich genoodzaakt zag eind 2005 haar land van herkomst te ontvluchten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 10 juni 2011 de naam van de door haar halfbroer vermoorde politieagent niet kent en evenmin in kennis is van de naam van de familie die de bloedwraak uitsprak (administratief dossier, stuk 5, p. 11).

Verzoekende partij werpt desbetreffend in het verzoekschrift het volgende op:

“Verzoeker kent de naam van de door zijn halfbroer vermoorde politieagent wel. Deze heet O. M. [...]. Verzoeker herinnert zich niet dat deze vraag aan hem werd gesteld. Hier is immers sprake van een misverstand. De familie van O. M. [...] wil bloedwraak tegen verzoeker zijn familie.”

De Raad oordeelt dat deze toelichting van verzoekende partij een *post factum* verklaring betreft die daarenboven flagrant in strijd is met het beweerde bij het verhoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Dit onderdeel van het verhoor werd als volgt neergeschreven:

"met wie bestaat bloedwraak?"

Ze zijn afkomstig uit Sjali.

naam?

Ik weet het niet, ik heb niet geïnformeerd. Bij ons stellen ze zich niet voor, als dat begint. We gingen meteen naar de politie. Ze zeiden dat we het zelf moesten oplossen. (...)

hoe kwam u te weten over die bloedwraak?

Gewoon, ze kwamen en kondigden het aan. Mijn vader was thuis.

wie kwam aankondigen?

2 familieleden van diegene die was gedood. Het is niet bekend wie dat had gedaan. Hij was gewoon betrokken bij die groep. Dat waren ze te weten gekomen.

wie werd gedood?

Politieagent

naam? Weet ik niet eens".

Uit bovenstaande verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekende partij werd bevraagd over de identiteit van de vermoorde politieagent en de personen die de bloedwraak tegen haar familie hadden uitgesproken. De Raad ziet dan ook niet in hoe hier sprake zou kunnen zijn van een misverstand. De Raad stipt verder aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en zeker de elementen die tot de kern van zijn asielrelaas behoren. De vaststelling dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor de naam niet wist van de politieagent die zou zijn gedood en zij geen idee had welke familie precies de bloedwraak tegen haar familie afkondigde hoewel twee leden van deze familie naar haar ouderlijk huis waren gekomen, waarbij zij dan nog verklaarde dat zij niet eens naar de naam van deze familie had geïnformeerd, wijst erop dat zij met betrekking tot cruciale elementen in haar vluchtrelaas – immers verklaarde zij haar land van herkomst te hebben verlaten na de moord op de politieagent, waarna diens familie de bloedwraak afkondigde – flagrant onwetend is, waardoor aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Het *post factum* bijbrengen van informatie kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Het bij het verhoor op het Commissariaat-generaal niet kennen van de naam van de familie die de bloedwraak uitsprak is gezien het voorgehouden asielrelaas waarvan dit gegeven een uiterst wezenlijk element uitmaakt dermate zwaarwichtig dat dit volstaat te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Verzoekende partij steunt zich in haar desbetreffend verweer niet op geheugenproblemen, maar wel op haar overtuiging dat de vraag naar de naam van de gedode politieagent en naar de naam van de familie die de bloedwraak uitsprak haar bij het verhoor op het Commissariaat-generaal niet werd gesteld en hier dan ook sprake is van een "*misverstand*". Verzoekende partij laat derhalve in haar betoog verstaan dat indien haar deze vraag wel zou zijn gesteld zij deze had kunnen beantwoorden, wat zij in het verzoekschrift dan ook doet.

Ten slotte merkt de Raad op dat in het door verzoekende partij aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest van 12 november 2011 enkel gewag wordt gemaakt van een "*veelvuldig vergeten waardoor zij herhaaldelijk in verlegenheid komt*", doch dit medisch getuigschrift op generlei wijze attesteert dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Betreffende voormelde flagrante onwetendheid herhaalt de Raad dat verzoekende partij desbetreffend in haar verweer geen beroep doet op haar vergetelheid, doch het niet hebben medegedeeld van deze informatie beschouwt als een misverstand.

Voormelde flagrante onwetendheid betreffende het meest wezenlijk element uit het voorgehouden asielrelaas verhindert aan dit relaas enig geloof te hechten en laat niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige

mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 17, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT